

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **M. H.**, zastúpenej JUDr. M. V., proti žalovanej **A. K.**, **o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam**, vedenej na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp.zn. 6 C 351/2000, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. októbra 2010, sp.zn. 16 Co 177/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobkyne **o d m i e t a .**

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Veľký Krtíš rozsudkom z 19. marca 2004, č.k. 6 C 351/2000-166 zrušil podielové spoluvlastníctvo účastníkov k nehnuteľnostiam, vedeným na Katastrálnom úrade, Správe katastra V., pre Obec a kat.úz. V. na LV č. X. ako parc. č. X. (predtým parc. č. X.) zastavané plochy – rodinný dom súp. č. X. o výmere 419 m² a parc. č. X. (predtým parc. č. X.) záhrady o výmere 188 m² a všetky tieto nehnuteľnosti prikázal do výlučného vlastníctva žalobkyne. Žalobkyňu zaviazal zaplatiť žalovanej protihodnotu spoluvlastníckeho podielu vo výške 88 932 Sk do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Žalobkyňu zaviazal zaplatiť na účet Slovenskej republiky – Okresného súdu Veľký Krtíš do 3 dní trovy konania štátu vo výške 4 125 Sk a žalovanú trovy konania štátu vo výške 4 025 Sk. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Výšku náhrady za spoluvlastnícky podiel stanovil podľa výšky spoluvlastníckych podielov a zo všeobecnej ceny nehnuteľností, zistenej znaleckým posudkom. Nemal za preukázané, že by žalobkyňa žalovanú vyplatila zo spoluvlastníckeho

podielu. Pri určení výšky hodnoty spoluvlastníckeho podielu žalovanej vychádzal z hodnoty nehnuteľností určenej znaleckým posudkom znalca Ing. H. vo výške 397 000 Sk, pričom zohľadnil plynofikáciu financovanú žalobkyňou vo výške 42 971 Sk, teda hodnota nehnuteľností predstavovala sumu 355 729 Sk a hodnota spoluvlastníckeho podielu žalovanej sumu 88 932,50 Sk.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 27. júla 2004, sp.zn. 15 Co 250/2004 odvolanie žalobkyne odmietol a vyslovil, že žalovaná nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Poukázal na skutočnosť, že z odvolania žalobkyne, podaného v rámci lehoty na podanie odvolania, nevyplýva, z akých dôvodov napáda rozsudok súdu prvého stupňa, ani čoho sa domáha, a čo svojím procesným podaním sleduje. Žalobkyňa síce na výzvu súdu na doplnenie odvolania o zákonné náležitosti reagovala prostredníctvom svojho právneho zástupcu dňa 6. júla 2004, avšak bolo to až po uplynutí lehoty na podanie odvolania. Preto odstránenie väd odvolania nemohlo byť podľa právneho názoru odvolacieho súdu už právne účinné. Keďže uvedenú vadu tohto podania žalobkyňa neodstránila v odvolacej lehote, vychádzal z toho, že jej odvolanie nemá predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 a 2 O.s.p.), a preto ho podľa § 218 ods. 1 písm. d/ O.s.p. odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na dovolanie žalobkyne rozsudkom z 27. júna 2005, sp.zn. 1 Cdo 2/2005 uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že odmietnutím odvolania žalobkyne pre nesplnenie zákonných podmienok upravujúcich náležitosti podaného odvolania (§ 218 ods. 1 písm.d/ O.s.p.), hoci odvolanie už v čase rozhodovania odvolacieho súdu nemalo nedostatky brániace mu pokračovať v konaní, jej bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Krajský súd v Banskej Bystrici, potom, ako mu bola vec vrátená dovolacím súdom na ďalšie konanie, uznesením z 11. októbra 2005, sp.zn. 15 Co 234/2005 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, keď mal za to, že prvostupňový súd pri vyporiadaní spoluvlastníctva v širšom zmysle vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia a nezistil všetky rozhodné skutočnosti nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Uviedol, že súd prvého stupňa pochybil tým, že investície vynaložené žalobkyňou, požadované ňou v rámci širšieho vyporiadania, premietol priamo do výšky sumy, ktorú uložil zaplatiť titulom náhrady za spoluvlastnícky podiel, ako aj tým, že pri vyporiadaní zohľadnil

len vynaložené náklady na plynofikáciu domu, avšak nezistil, ako sa touto investíciou trvalo zhodnotila celá nehnuteľnosť, teda vrátane spoluvlastníckeho podielu žalovanej.

Okresný súd Veľký Krtíš rozsudkom zo 14. marca 2008, č.k. 6 C 351/2000-425 zrušil podielové spoluvlastníctvo účastníkov k nehnuteľnostiam vedeným Správou katastra V. pre Obec a kat.úz. V. na LV č. X. ako parc. č. X. (predtým parc. č. X.) zastavané plochy – rodinný dom súp. č. X. o výmere 419 m² a parc. č. X. (predtým parc. č. X.) záhrady o výmere 188 m² a tieto nehnuteľnosti prikázal do výlučného vlastníctva žalobkyne. Žalobkyňu zaviazal zaplatiť žalovanej protihodnotu spoluvlastníckeho podielu vo výške 124 500 Sk do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi náhradu nákladov za investície a opravy predmetných nehnuteľností vo výške 30 640,50 Sk, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu žalobkyne zamietol. Zároveň vyslovil, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1, § 137 ods. 1, § 101, § 107 Občianskeho zákonníka. Pri výške náhrady za spoluvlastnícky podiel vychádzal zo všeobecnej ceny nehnuteľností zistenej znaleckým posudkom. Nemal za preukázané, že by žalobkyňa vyplatila žalovanú zo spoluvlastníckeho podielu. Rozhodujúc o náhrade nákladov vynaložených žalobkyňou na opravy a investície do domu mal za preukázané, že žalobkyňa má i s ohľadom na čiastočné premlčanie jej nároku právo na náhradu týchto nákladov vo výške 30 604,50 Sk. Nenariadenie znaleckého dokazovania na vyčíslenie trvalého zhodnotenia nehnuteľností vykonaním stavebných prác žalobkyňou odôvodnil tým, že žalovaná vzniesla námietku premlčania nároku žalobkyne a nariadenie znaleckého posudku len s ohľadom na rekonštrukcie kúpeľne v roku 2005 by bolo nehospodárne.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie žalobkyne uznesením z 15. októbra 2008, sp.zn. 15 Co 167/2008 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Mal za to, že súd prvého stupňa pochybil, keď nenariadil znalecké dokazovanie na posúdenie zhodnotenia nehnuteľností a nevykonanie dôkazu znaleckým posudkom znalcom riadne neodôvodnil, čím došlo k odňatiu možnosti žalobkyne konať pred súdom. Prvostupňový súd sa podľa názoru odvolacieho súdu dopustil pochybenia aj pri stanovení počiatku, kedy žalobkyňa uplatnila na súde návrh na náhradu investícií a mal za to, že za uplatnenie práva na súde titulom náhrady za vykonané investície treba považovať deň 5. september 2002. Poukázal tiež na skutočnosť, že žalobkyňa rekonštrukčnými stavebnými prácami zhodnotila nielen podiel žalovanej ($\frac{1}{4}$), ale aj svoj $\frac{3}{4}$ podiel a teda

z vynaložených investícií, ktoré nie sú premlčané a ktorými došlo k zhodnoteniu nehnuteľností, môže žalobkyňa od žalovanej týmto titulom požadovať len ¼-inu zhodnotenia za zhodnotený podiel žalovanej.

Okresný súd Veľký Krtíš rozsudkom z 15. apríla 2010, č.k. 6 C 351/2000-672 zrušil podielové spoluvlastníctvo účastníkov k nehnuteľnostiam vedených na Katastrálnom úrade B., Správa katastra V.pre Obec a k.ú. V. na LV č. X. ako parcela č. X. (predtým parcela č. X.) zastavané plochy a nádvorí, rodinný dom súpisné číslo X. o výmere 419 m² a parcela č. X. (predtým parcela č. X.) záhrada o výmere 188 m², a nehnuteľnosti prikázal do výlučného vlastníctva žalobkyne. Žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanej protihodnotu spoluvlastníckeho podielu vo výške 2 325 € (70 042 Sk) v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobu žalobkyne o zaplatenie náhrady nákladov za investície a opravy zamietol. Zároveň vyslovil, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1, § 100 ods. 1, § 101, § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobkyňa v období po roku 1980 vykonávala na predmetných nehnuteľnostiach stavebné práce, ktorými zhodnotila nehnuteľnosti. Keďže žalovaná vzniesla námietku premlčania voči nej uplatňovanej náhrade za vložené investície, súd dospel k záveru, že náhrada za investície je premlčaná. Podľa názoru súdu nebolo žalobkyňou preukázané, že by žalovaná bola vyplatená z jej ¼ - nového spoluvlastníckeho podielu. Pri rozhodovaní o zaplatení protihodnoty spoluvlastníckeho podielu žalobkyňou žalovanej vychádzal z hodnoty nehnuteľností podľa ich stavu pred rokom 1980, t.j. z hodnoty ustálenej znalcom vo výške 9 300 € (280 171,80 Sk). Žalovaná bola spoluvlastníčkou ¼, ktorá prestavovala sumu 2 325 € (70 042 Sk), ktorú je žalobkyňa povinná zaplatiť žalovanej ako protihodnotu spoluvlastníckeho podielu. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 27. októbra 2010, sp.zn. 16 Co 177/2010 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil. Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu. Mal za to, že súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k správneému záveru, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno preukázať, že žalovaná mala vyplatenú primeranú náhradu za jej spoluvlastnícky podiel na predmetných nehnuteľnostiach. Konštatoval, že

prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, ako dospel k výpočtu výšky náhrady v prospech žalovanej za ňou odstupovaný spoluvlastnícky podiel. Dokazovaním vykonaným posudkom Ing. M. N., znalca z odboru stavebníctva, pozemné stavby, odhad hodnoty nehnuteľností, odhad hodnoty stavebných prác bolo preukázané, že všeobecná hodnota nehnuteľností podľa stavu pred vykonanými stavebnými prácami, investíciami bola 9 300 € (280 171,80 Sk). Všeobecná hodnota nehnuteľností po vykonaní všetkých stavebných prác predstavuje sumu 19 700 € (593 482,20 Sk). Voči takto ustáleným všeobecným hodnotám nehnuteľností v odvolacom konaní neboli vznesené žiadne námietky. Znalec Ing. M. N. na pojednávaní pre súdom prvého stupňa dňa 25. marca 2010 potvrdil závery svojho znaleckého posudku a uviedol, že rozdiel uvedených všeobecných hodnôt nehnuteľností predstavuje hodnotu zhodnotenia rodinného domu. Zhodnotenie nehnuteľností investíciami vykonanými žalobkyňou predstavuje 10 400 €. Z tohto celkového zhodnotenia nehnuteľností by žalobkyňa mala nárok voči žalovanej na náhradu v rozsahu $\frac{1}{4}$, t.j. 2 600 €. Podiel $\frac{1}{4}$ žalovanej z nehnuteľností v aktuálnej všeobecnej hodnote nehnuteľností predstavuje 4 925 € a po odpočte $\frac{1}{4}$ zhodnotenia vykonaného žalobkyňou – 2 600 € predstavuje sumu 2 325 €, ktorú súd prvého stupňa zaviazal žalobkyňu vyplatiť žalovanej, i keď prvostupňový súd použil inú metodiku výpočtu náhrady za podiel. Odvolací súd uviedol, že keďže odvolanie proti rozsudku nepodala aj žalovaná, v súlade so zásadou zákazu reformatio in peius sa nemôže výplata pre žalovanú zvyšovať v neprospech žalobkyne, zohľadňujúc to, že prevažná časť nároku žalobkyne na náhradu investícií je premlčaná. Rozhodnutie vydané prvostupňovým súdom považoval odvolací súd za spravodlivé, prinášajúce rozumné usporiadanie vzťahov medzi účastníkmi, zohľadňujúce práva oboch účastníkov. Bolo zohľadnené právo žalovanej ako spoluvlastníčky na primeranú náhradu za ňou odstupovaný jednoštvrtinový podiel nehnuteľností a jednak bolo zohľadnené to, že žalobkyňa do predmetných nehnuteľností investovala - vykonávala nielen bežnú údržbu, ale nehnuteľnosti rekonštruovala v širšom rozsahu, vynakladala aj náklady zabraňujúce nadmernému opotrebovaniu z dôvodu veku stavby, čím sa nehnuteľnosti trvale zhodnotili.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa, ktorá navrhla, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a nehnuteľnosti prikázal do jej výlučného vlastníctva, bez povinnosti výplaty protihodnoty spoluvlastníckeho podielu žalovanej. Namietala, že suma 2 325 €, ktorú je povinná žalovanej zaplatiť, bola vypočítaná na základe nepravdivých údajov. Nesúhlasila so záverom odvolacieho súdu, že nemal za preukázané, že žalobkyňa vyplatila žalovanú z jej spoluvlastníckeho podielu. To, že

žalovanú vyplatila, potvrdilo podľa žalobkyne aj svedectvo matky účastníčok konania H. F., svedectvo manžela žalovanej J. K. a potvrdila to aj sama žalovaná vo svojich vlastnoručne písaných, resp. podpísaných listoch. Taktiež nesúhlasila s konštatovaním súdu, že matka účastníčok konania nepotvrdila, že žalobkyňa žalovanú z domu vyplatila, nakoľko počas výsluchu na pojednávaní pred prvostupňovým súdom konanom dňa 2. novembra 2000 jasne vyslovila, že žalovaná bola zo svojho podielu vyplatená, pričom toto jej tvrdenie v zápisnici z pojednávania chýba. Za nesprávny považovala aj záver odvolacieho súdu o tom, že náhrada za investície je premlčaná. Mala za to, že žalovaná, ani jej právny zástupca, doposiaľ nevzniesli námietku premlčania na náhradu nákladov investujúceho spoluvlastníka. Poukázala na skutočnosť, že sumu 25 000 Kčs nikdy nepovažovala za dar pre žalovanú, ale za výplatu jej spoluvlastníckeho podielu, ako to žalovaná žiadala. V dovolaní tiež namietala nesprávnosť znaleckého posudku Ing. M.. N. z dôvodu, že bol vypracovaný na základe nepravdivých údajov, ako aj skutočnosť, že v spise sa nenachádza originál listu vlastnoručne napísaného žalovanou, ktorý prvostupňovému súdu predložil jej bývalý právny zástupca a v ktorom žalovaná potvrdila, že bola zo svojho spoluvlastníckeho podielu vyplatená. V dôvodoch dovolania podrobne rozoberala skutkový a právny stav veci tak, ako ho uvádzala v konaní pred súdmi.

Žalovaná sa k dovolaniu žalobkyne nevyjadрила.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku

vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné a nejde ani o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že dovolací súd sa neodchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci.

Z odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2005, sp.zn. 1 Cdo 2/2005, ktorým bolo zrušené predchádzajúce rozhodnutie odvolacieho súdu vyplýva, že konaním odvolacieho súdu bola žalobkyni odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. V písomnom vyhotovení rozhodnutia dovolací súd poukázal na nesprávny postup odvolacieho súdu, keď odmietol odvolanie žalobkyne pre nesplnenie zákonných podmienok upravujúcich náležitosti podaného odvolania (§ 218 ods. 1 písm. d/ O.s.p.), hoci odvolanie už v čase jeho rozhodovania nemalo nedostatky brániace mu pokračovať v konaní. V ďalšom konaní sa odvolací súd pri svojom rozhodovaní neodchýlil od záväzného právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a preto dovolanie podľa § 238 ods. 2 O.s.p. nie je prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,

prípade odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení dovolací súd nezistil.

Z dovolania žalobkyne je zrejmé, že namieta nesprávne hodnotenie dôkazov súdmi. Dovolací súd uvádza, že v zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 42/1993), pre úplnosť treba dodať, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné – viď § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.

Pokiaľ žalobkyňa v dovolaní namieta, že súdy rozhodli na základe nesprávneho znaleckého posudku Ing. M. N., (teda namieta nesprávnosť skutkových zistení), treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) vád. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám

vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2, in fine O.s.p. (arg. „dokazovanie však nevykonáva“).

K námietke žalobkyne, že súd prvého stupňa do zápisnice z pojednávania konanom dňa 2. novembra 2000 nezaznamenal tvrdenie H. F., že žalovaná bola zo svojho podielu vyplatená, dovolací súd uvádza, že žalobkyňa, prípadne jej právny zástupca, mohli svoje výhrady proti takémuto prípadnému postupu prvostupňového súdu uplatniť priamo na pojednávaní a žiadať o ich zachytenie do zápisnice o pojednávaní. Nakoľko tak neurobili, nie je možné považovať tvrdenia žalobkyne za zodpovedajúce skutočnosti.

K námietke žalobkyne, že v spise sa nenachádza originál listu vlastnoručne napísaného žalovanou, ktorý prvostupňovému súdu predložil jej bývalý právny zástupca a v ktorom žalovaná potvrdila, že bola zo svojho spoluvlastníckeho podielu vyplatená, dovolací súd uvádza, že z obsahu spisu nevyplývajú žiadne skutočnosti nasvedčujúce tomu, že tento dôkaz bol prvostupňovému súdu predložený.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľkou vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových

záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyne, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky jej však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodala návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 3. mája 2011

JUDr. Vladimír M a g u r a , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová